

Sygn. akt IX Ka 531/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Rafał Sadowski

Sędziowie SO Mirosław Wiśniewski

SO Marzena Polak (spr.)

Protokolant st.sekr.sądowy Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Barbary Dryzner

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 roku

sprawy ***I. W.***

oskarżonej z art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu

z dnia 27 czerwca 2013 roku sygn. akt II K 300/13

I. uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżyciela posiłkowego od uiszczenia kosztów sądowych za II instancję, a wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Grudziądzu) na rzecz adwokata K. M. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) brutto, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego oskarżycielowi posiłkowemu z urzędu w postępowaniu odwoławczy.

Sygn. akt IX Ka 531/13

UZASADNIENIE

I. W. została oskarżona o to, że:

na początku lutego 2011 roku w godzinach między 19:00 a 20:00 w G. w mieszkaniu przy ul. (...), trzymając nóż skierowany w kierunku K. W. i wymachując nim w jego kierunku groziła wymienionemu pozbawieniem życia mówiąc, że go zabije, czym wzbudziła u K. W. obawę że groźba ta zostanie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Grudziądzu wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 roku (sygn. akt II 300/13) na mocy art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej ***I. W.*** warunkowo umorzył na okres 1 roku próby, orzekając

na mocy art. 100 kpk przepadek na rzecz Skarbu Państwa noża wpisanego na listę dowodów rzeczowych pod poz. (...)przechowywanego w Sądzie Rejonowym w Grudziądzu.

Oskarżona została zwolniona od ponoszenia kosztów procesu, zaś wydatkami postępowania - w tym kosztami nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu z urzędu - obciążony został Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł oskarżyciel posiłkowy** zarzucając wyrokowi błędne ustalenia faktyczne stanowiące podstawę przekonania sądu meriti, iż w sprawie zasadnym było warunkowe umorzenie postępowania, gdy tymczasem charakter działania oskarżonej, silna obawa odczuwana przez pokrzywdzonego oraz fakt, że oskarżona w czasie wypowiedzania groźby wymachiwała nożem, uzasadniały przekonanie, że oskarżona nie zasługuje na warunkowe umorzenie postępowania.

Treść apelacji wskazuje, że oskarżyciel posiłkowy domaga się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej - w miejsce warunkowego umorzenia postępowania - kary przewidzianej przez przepis art. 190 §1 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela posiłkowego była oczywiście bezzasadna.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny, wywodząc logiczne wnioski z właściwie przeprowadzonej oceny wszystkich dowodów zebranych w sprawie. Sąd Rejonowy nie dopuścił się ani jakiegokolwiek obrazy przepisów prawa procesowego mającej wpływ na treść zaskarżonego wyroku ani zarzucanego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, w tym odnośnie istnienia w sprawie podstaw do warunkowego umorzenia postępowania.

Wina oskarżonej w zakresie czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 190 §1 kk nie budzi wątpliwości. Na sprawstwo oskarżonej wskazują niezmiennie i stanowcze zeznania pokrzywdzonego oraz wspierające jego wersję relacje P. W.. Twierdzenia oskarżonej i oskarżyciela posiłkowego zostały poddane dokładnej i rzetelnej ocenie, która nie zawiera ani błędów logicznych (błędów rozumowania) ani faktycznych (błędów w zakresie faktów). Poprawności oceny wersji stron oskarżyciel posiłkowy zresztą w apelacji nie kwestionuje. Zarzuca on natomiast, że Sąd Rejonowy niezasadnie zastosował wobec oskarżonej instytucję warunkowego umorzenia postępowania. Zdaniem skarżącego sąd I instancji błędnie przyjął, że obawa jaką odczuł po groźbie oskarżonej była niewielka gdy tymczasem – z uwagi na to, że oskarżona krzyczała i wymachiwała nożem - bardzo przestraszył się jej gróźb a zachowanie oskarżonej zagrażało jego zdrowiu. Ponadto skarżący twierdzi, że rozstrzygnięcie sądu meriti nie jest dla oskarżonej w jakikolwiek sposób dolegliwe gdyż nie wymierzono jej żadnej kary za popełniony przez nią czyn a wyrok nie przewiduje żadnej dolegliwości o charakterze finansowym.

Ze stanowiskiem oskarżyciela posiłkowego sąd odwoławczy się nie zgadza uznając, że decyzja sądu meriti, który uznał, że w sprawie zachodzą podstawy do warunkowego umorzenia postępowania jest jak najbardziej trafna. Decyzję tą poprzedzała niewątpliwie właściwa ocena zachowania oskarżonej oraz rzetelna ocena okoliczności jej zachowaniu towarzyszących. Okoliczności, na które powołał się Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku przekonały, że prawidłowo przeanalizował wystąpienie przesłanek warunkowego umorzenia postępowania i uznał, że zastosowanie tego środka reakcji karnej – czego nie można w żadnym razie utożsamiać ani z bezkarnością ani z przyzwoleniem na tego rodzaju zachowania - będzie wystarczające do realizacji wobec oskarżonej celów wychowawczych i prewencyjnych a nadto odpowiada stopniowi winy oskarżonej i stopniowi społecznej szkodliwości jej czynu.

Dokonując oceny społecznej szkodliwości czynu oskarżonej, sąd orzekający miał na uwadze, że musi ona stanowić wypadkową całokształtu kryteriów podmiotowo-przedmiotowych wymienionych w art. 115 § 2 kk. Z uzasadnienia wyroku jasno wynika, że sąd meriti nie pominął w tym zakresie zwłaszcza tych tak akcentowanych w apelacji przesłanek, jakimi są rodzaj i charakter naruszonego dobra oraz stopień winy oskarżonej. Ostatecznie zajęte przez sąd I instancji stanowisko w pełni należy zaaprobować. Sąd Rejonowy słusznie uznał, że zachowanie oskarżonej było naganne i społecznie szkodliwe, jednakże nie w takim stopniu, który wykluczałby warunkowe umorzenie

postępowania, tzn. jego szkodliwość społeczna nie była znaczna. Trafnie sąd meriti zaakcentował, że między stronami istnieje silny konflikt i strony mają do siebie wrogi stosunek, czego w ogóle nie ukrywają gdyż wzajemne pretensje i żale wytykają sobie niemalże przy każdej okazji nie stroniąc wówczas od złośliwości i napastliwości. Groźby oskarżonej stanowiące przedmiot niniejszej sprawy wypowiedziane zostały w czasie jednej z kłótni stron w stanie niewątpliwego wzburzenia oskarżonej. Groźba (oraz towarzyszące jej wymachiwanie nożem) były wynikiem eskalacji negatywnych emocji towarzyszących oskarżonej, która działała pod wpływem impulsu, napięcia.

Jednocześnie właściwości i warunki osobiste oskarżonej przekonują, że warunkowe umorzenie postępowania będzie wystarczające by osiągnąć wobec oskarżonej cele wychowawcze i prewencyjne. Świadczy o tym nie tylko dotychczasowa nienaganna postawa oskarżonej lecz także fakt, że przestępstwa stanowiącego przedmiot orzekania w sprawie nie dopuściła się działając w sposób zaplanowany, ze swawoli, wyrachowania lecz dlatego, że znajdowała się pod wpływem silnych i negatywnych emocji i przeżyć mających źródło w burzliwym związku z oskarżycielem posiłkowym. Reakcja oskarżonej polegająca na wypowiedzeniu groźby nie była zmierzona lecz miała charakter nagły, impulsywny. Okoliczności w jakich oskarżona dopuściła się zarzuconego jej przestępstwa nie uzasadniają założenia by oskarżona była skłonna (miała tendencję) do popełnienia przestępstw innej natury niż stanowiący przedmiot osądu w sprawie, zaś konflikt z oskarżycielem posiłkowym – który niewątpliwie był przyczyną dopuszczenia się przez oskarżoną przestępstwa - traci na sile z uwagi na rozwód stron a także brak wspólnego zamieszkiwania. Orzeczenie sądu meriti z pewnością dostosowane jest więc do potrzeb zapewnienia celu prewencyjnego. Uznanie winy oskarżonej za czyn z art. 190§ 1 kk (mimo braku wymierzenia jej kary) niewątpliwie wpłynie na oskarżoną wychowawczo, o ile celu tego nie osiągnęło już samo skierowanie aktu oskarżenia i prowadzenie przeciwko niej postępowania karnego. Względem zatem na konieczność zapewnienia realizacji celów kary wcale nie sprzeciwiał się warunkowemu umorzeniu postępowania w sprawie.

Zaakcentowany przez skarżącego brak dolegliwości finansowej płynącej dla oskarżonej z zaskarżonego wyroku jest niezaprzeczalny, lecz nie mógł być to sygnał na tyle istotny dla sądu odwoławczego - aby dolegliwość wyroku zwiększyć poprzez rezygnację z warunkowego umorzenia postępowania i wymierzenie oskarżonej kary, bądź zasądzenia świadczenia pieniężnego w stosunku do oskarżonej. Wydany przez sąd meriti wyrok jest sprawiedliwy i adekwatny do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonej czynu. Przyjęcie innego rozwiązania pomijałoby wyniki analizy okoliczności zdarzenia, która przekonuje, że nawet kara najłagodniejszego rodzaju byłaby nieadekwatna do stopnia winy oskarżonej i stopnia społecznej szkodliwości jej czynu.

Kierując się powyższymi uwagami, które czyniły apelację oskarżyciela posiłkowego oczywiście bezzasadną, jak też dochodząc do przekonania, iż w niniejszej sprawie nie wystąpiły żadne uchybienia stanowiące bezwzględne przyczyny odwoławcze będące podstawą do uchylecia lub zmiany wyroku z urzędu, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżyciela posiłkowego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, zaś wydatkami postępowania odwoławczego - w tym kosztami nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu z urzędu – obciążony został Skarb Państwa.